

Универзитет у Београду
Факултет политичких наука
Наставно-научном већу

На основу одлуке Одељења за новинарство и комуникологију, констатовано је да је кандидаткиња Ивана С. Стаменковић завршила израду своје докторске дисертације под насловом МИГРАНТСКА КРИЗА У ЈАВНОМ ДИСКУРСУ СРБИЈЕ: ИНФОРМАТИВНИ ВЕБ САЈТОВИ И КОМЕНТАРИ КОРИСНИКА. Наставно-научно веће је формирало Комисију за преглед и оцену докторске дисертације у саставу: проф. др Добривоје Станојевић, редовни професор Универзитета у Београду – Факултет политичких наука (ментор), проф. др Зоран Јевтовић, редовни професор Универзитета у Нишу – Филозофски факултет, проф. др Александра Крстић, ванредни професор Универзитета у Београду – Факултет политичких наука и доц. др Лидија Мирков, доцент Универзитета у Београду – Факултет политичких наука. Комисија у овом саставу је прегледала и оценила наведени докторски рад и Наставно-научном већу Факултета политичких наука Универзитета у Београду подноси следећи

ИЗВЕШТАЈ

О ПРЕГЛЕДУ И ОЦЕНИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

1. Основни подаци о кандидату

Ивана С. Стаменковић (девојачко Стојковић) рођена је 9. марта 1982. године у Нишу, где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је на одсеку Психологија на Филозофском факултету у Нишу са просечном оценом 9,41 и оценом 10 на дипломском испиту 2007. године. Завршила је мастер академске студије другог степена на студијском програму Новинарство са просеком 9,86 и 2012. одбранила је мастер рад са темом „Утицај телевизијских реклама на психологију, ставове и навике јавног мњења“ оценом 10. Од 2015. запослена је на Филозофском факултету Универзитета у Нишу на смеру Комуникологија и новинарство, у звању асистента у ужој научној области Комуникологија, језик и студије медија. Ангажована је као асистент на више предмета на основним академским студијама Новинарства и Комуницирања и односа с јавношћу.

Такође, асистент је и на Мастер академским студијама Комуникологије на обавезном предмету Медијска култура.

Објављени радови кандидата

Кандидаткиња је објавила више радова у домаћим и међународним часописима, међу којима су:

- Алексић, Душан, **Стаменковић, Ивана** (2019). Мигрантска и избегличка криза: Компаративни приказ извештавања дневних листова Блиц, Политика и Курир. *Теме: Часопис за друштвене науке*. vol. XLIII, бр. 3/2019. 839–859. <https://doi.org/10.22190/TEME171213051A>; (M24)
- **Stamenković Ivana**, Nikolić, Miljana i Aleksić, Dušan (2018) Online media as conflicts generators, *Facta Universitatis, Series: Philosophy, sociology, psychology and history*, Vo. 17, No 1, 37–54; Stamenković, Ivana (2020). Online audience in digital media network. *Media studies and applied ethics*, Vol 1, No 1, 29–40. DOI: <https://doi.org/10.46630/msae.1.2020.05>; (M51)
- Aleksić, Dušan, **Stamenković, Ivana** (2018) The language of media in the digital age, *Balkan Social Science Review*, Vo. 12, No 12, 101–113. (M51)
- **Stamenković Ivana**, Nikolić, Miljana, Đukić, Tatjana (2017) Social networks and sociolinguistic aspects of personality. *Contemporary psychology and practice*, ур. Јелена Опсеница Костић, Милица Тошић Радев, Душан Тодоровић и Ана Пешикан, Ниш: Филозофски факултет у Нишу, Департман за психологију, стр. 269–280; (M33)

Излагала је радове на домаћим и међународним научним скуповима и конференцијама.

Основни подаци о дисертацији

Докторска дисертација под насловом „Мигрантска криза у јавном дискурсу Србије: информативни веб сајтови и коментари корисника“ садржи 286 страна, од чега је 259 страница текста. У раду се наводи осам основних поглавља, од којих резултати

истраживања заузимају 109 страница. У списку литературе иза текста постоји 284 библиографске јединице и 24 извора са интернета. У том списку су обједињени релевантна стручна и научна литература и интернет извори за узорковање. Осим текста дисертације и списка литературе, у раду су сажетак, биографија кандидата и прилози о ауторству.

2. Предмет и циљ дисертације

Предмет дисертације „Мигрантска криза у јавном дискурсу Србије: информативни веб сајтови и коментари корисника“ јесте виђење мигрантске кризе у јавном дискурсу Србије, односно, предмет су језичке медијске репрезентације мигрантске кризе на сајтовима водећих штампаних медија у Србији. Дискурс о овој теми је анализиран посредством дискурзивне анализе образаца представљања којим су се служили медији. Истраживањем су обухваћени текстови новинара и текстови које производе читаоци на сајтовима медија у узорку. Репрезентација је у раду одређена као процес конструкције значења и осмишљања друштвене стварности употребом посебних језичких образаца у дискурсу. Имајући у виду да је у технолошки промењеном и комуникацијски унапређеном окружењу промењен и степен активности медијске публике, у дисертацији су узети у обзир и коментари читалаца традиционалних штампаних медија на интернету.

Рад је концептуално осмишљен у две целине: први је теоријски, а други је истраживачки део. У првом делу рада полази се од указивања на близак и међузависан однос дискурса и репрезентација појава из друштвеног живота које дају смисао и значење друштвеним појавама. Осим постављања темеља рада у контекст социјално-конструкционистичког процеса и указивања на улогу медија у борби за наметање одређене верзије стварности у симболичком пољу културе, у раду се разматрају и нове улоге медијских корисника. Овде је пажња посвећена проблематици односа између професионалних комуникатора и комуникатора аматера, читалаца сајтова који све чешће реагују на текстове новинара.

Имајући у виду да се медијско окружење променило, а са њим и положај публике, основни истраживачки циљ је испитивање произведених значења о мигрантској кризи и

мигрантима у новинарским и коментаторским текстовима на сајтовима три најутицајнија медија у Србији: Блиц, Политика и Куир. На основу поређења наратива у ова два комуникацијска тока, намера је била да се утврди да ли постоји хетерогеност, тј. разноврсност гласова у медијском дискурсу.

Научна и друштвена оправданост

У овоме раду објашњава се како се грађани Србије односе према новинарским текстовима о мигрантској кризи и мигрантима, односно, какву слику имају о мигрантима и како говоре о њима. Поређењем говора о мигрантима и мигрантској кризи у текстовима професионалних комуникатора и грађана–комуникатора, који преузимају све активнију улогу у медијском дискурсу, дошло се до увида у степен сличности који постоји између ова два дискурзивна тока. Посебна намера овог рада је у томе да се узму у обзир текстови новинара и текстови грађана како би се установио дискурс о мигрантској кризи који се на тај начин обликује у Србији.

Значај ове теме огледа се у доприносу текућој дебати о миграцијама, политици идентитета, мултикултурализму и глобализацији. Докторском дисертацијом о којој је реч указује се на могуће присуство тзв. *политике страха* (Ruth Wodak, 2015), односно, на јачање ксенофобије. Сепаратистичке стратегије одбацивања другачијег репродуковане су у медијском дискурсу појединих европских земаља (нпр. у Великој Британији и Аустрији) и могу значајно да обликују перцепцију медијских корисника. У раду се узимају у обзир промене комуникацијске праксе корисника дигиталних медија, односно, уважава се чињеница да медијски дискурс не чине само текстови професионалних комуникатора – новинара, већ и текстови грађана у најразноврснијим облицима, са посебним акцентом на праксу коментарисања вести. Анализом се показује колико нове могућности интераговања корисника на сајтовима традиционалних медија доприносе креирању другачијег погледа на мигранте или утврђују постојеће обрасце репрезентације у званичном медијском дискурсу, односно, новинарском тексту. Миграције и мигрантска криза често су сагледавани из политиколошке и безбедносне перспективе, као и из антрополошког и етнолошког угла, но медијским репрезентацијама о мигрантској кризи и мигрантима до сада није била посвећена потпуна пажња. Медијска и комуниколошка истраживања о тој

теми у Србији тек су у повоју. У процесу перцепције и стварања става грађана о одређеним групама, посебно културно другачијим, медији су кључни извор информација. Они могу да подстакну стварање негативног односа грађана према мигрантима, да изазову ксенофобију, појачају стереотипе и мотивишу грађане на отпора према другачијем. Избором стратегија репрезентације и језичких средстава у извештавањима о мигрантима и избеглицама медији значајно утичу на обликовање јавног мњења, осећајност и понашање људи. Ова докторска дисертација доприноси постојећем корпусу дискурзивних истраживања о мигрантима и доводи у везу језик, идеологије и друштво. Резултати овог рада могу да послуже као зрело упутство и препорука новинарима који извештавају о мигрантима.

3. Хипотезе од којих се полазило у истраживању

Основно истраживачко питање од којег је почето истраживање гласило је: *какав је однос између дискурзивног конструкта (говора) о мигрантима на информативним веб сајтовима дневних новина и дискурзивног конструкта (говора) о мигрантима у коментарима грађана, корисника сајтова? Односно, какав је однос између значења мигрантске кризе генерисаних у текстовима новинара и текстовима читалаца на информативним веб сајтовима дневних новина? До одговора на ово питање дошло се постављањем хипотезе и применом предвиђених метода.*

Основна хипотеза у истраживању је била да *постоје разлике у дискурзивном конструкту (у говору) о мигрантима између новинарских и коментаторских текстова на информативним веб сајтовима дневних новина.* Показатељи на основу којих су упоређене значењске целине створене у текстовима новинара и коментатора су: обрасци номинације, референтни и предикативни обрасци, употреба топоса (аргумената) и употреба стратегије колективизације и агрегације. На ове језичке стратегије у медијском представљању друштвених група указала је Рут Водак (Ruth Wodak, 2001) у оквиру социоисторијског приступа критичкој анализи дискурса, што се у раду елаборира.

Прва помоћна хипотеза гласи: *Информативни веб сајтови дневних новина различитог форматског одређења разликују се у погледу стратегија репрезентације миграната.* Анализа је показала да се таблоиди у већој мери користе стилским фигурама

изражавања попут метафоре, метонимије и синегдохе него што то чине озбиљни дневни листови. Друга помоћна хипотеза гласила је: *Званични извори информисања доминирају у новинарским текстовима на веб сајтовима изабраних дневних новина*. Доказаност ове помоћне хипотезе говори о позицији са које је конструисан дискурс о мигрантима. Ови подаци откривају ко одређује говор о мигрантима и мигрантској кризи.

Индикатори на односу којих је спроведено упоређивање новинарских и коментаторских текстова били су: номинација, референце и предикације, топоси, агрегација и колективизација. Сваки од ових индикатора састоји се од неколико категорија, чије је присуство анализирано у сваком тексту, новинарском и коментаторском, који је запао у узорак. Новинарски и коментаторски текстови упоређени су на нивоу појединачних листова, посебно за Политику и Курир. У наставку су најважнији резултати, најпре они који се тичу квантитативног дела истраживања, а потом и резултати компаративне анализе и анализе дискурзивних конструкција. Уочљива је, пре свега, флукуација у интересовању и пажњи медија за мигрантску кризу, која се испољава кроз више параметара. На првом месту то се уочава у броју текстова који су објављени о мигрантској кризи (њихов број је у 2015. износио 773, а у 2017. години 186). Рубрика у коју се сврставају текстови ове тематике посредно говори и о препорученој перцепцији мигрантске кризе. Информације о мигрантској кризи доминантно су биле смештене у две рубрике, Свет и Планета. На тај начин успоставља се дистанца према кризи, јер се оваквим симболичким поступком упућује порука медијским реципијентима да се криза дешава на другом месту, да она не утиче на непосредно друштвено окружење. Осим тога, одговорност за њено управљање припада страним политичарима и међународној заједници. Овој слици доприноси учестала употреба фактографских новинарских жанрова који уводе у проблем, али не нуде елементе потребне за потпуније разумевање комплексних друштвених односа. Жанровски избор учествује у хомогенизацији мишљења о мигрантској кризи, али остварује још најмање две важне последице. Пружајући публици чињенице о мигрантској кризи, без одговарајућих објашњења повећава се несигурност и осећај неизвесности у заједници, која не зна како да интерпретира податке које добија. Тиме се ствара терен да се, у околностима повећане напетости, прихвате тумачења која могу да понуде не кредибилни извори информација и групе на друштвеним мрежама. Тако се стварају услови за развој и прихватање расизма, ксенофобије и исламофобије. Друга

последица видљива је у стварању равнодушности према избеглицама, до које доводи преплављивање информацијама о броју избеглица које су изгубиле живот. Њихово представљање бројевима исходује у поистовећивању миграната са објектима који се пребројавају, премештају, депортују, склањају. Одсуство сензибилности у извештавању огледа се у континуираном приклањању медија сензационалистичком приказивању миграната и избеглица, што је у складу са конструисаним улогама жртве и претње, које су најчешће додељиване избеглицама са простора Блиског истока, Азије и Африке. Под утицајем таблоидизације медијске сфере, мигранти и избеглице су описивани као људи нарушеног физичког и менталног здравља и лошег психофизичког стања, а покретање саосећања публике требало је да изазове и употреба колективних представа (људи, грађани, становници). Реферисање на мигранте и избеглице укључивало је и атрибуте илегалности, док је промена наратива из позитивног у негативно медијско сликавање била очигледнија у 2017, када је редакција Курира све доследније представљала мигранте као друштвено непожељне људе, агресивне, насилне, експлозивне. Иако преовлађује неутралан став субјеката у тексту према мигрантима и избеглицама, мешање позитивних и негативних тонова указује на стална преиспитивања, прилагођавања политичком контексту и нелагодност која влада у јавном дискурсу. О томе сведочи присуство негативних ставова у Куриру, који предњаче над позитивним (20,45% насупрот 14,57%). Пропусти медијских професионалаца видљиви су и у погрешним обрасцима именовања људи који мигрирају кроз Србију. Не водећи рачуна о квалификацијама за статус избеглице, медији су често истовремено користили појмове *избеглица* и *мигрант*, или су именовали мигрантима особе које заслужују правни и друштвени третман у избеглиштву. Њихову друштвену немоћ додатно је продубљивала медијска пракса извештавања која је стварну невољу и патњу миграната и избеглица учинила маргиналном у садржају. Они су, у односу на друге друштвене актере, ретко добијали прилику да проговоре у медијском простору (3,31%). Медијском агендом о мигрантској кризи, како је анализа показала, управљала је домаћа и страна политичка елита, стране и домаће институције и међународне организације. У складу са тим, примарно место у медијском садржају, посебно током 2015. године, добила је Европска унија и државе чланице, а наратив је био усмерен јединственим заједничким одговором на мигрантску кризу. Стално поистовећивање мигрантског питања са проблемом значило је одлагање решавања других

друштвених проблема на домаћем терену, али је и одлагање решавања кризе подразумевало да суштинског одговора на потребе миграната и избеглица није ни било. Са променом друштвено-политичких околности током 2017, ова тема је скрајнута ка периферији медијског извештавања, а фокус је померен ка појму границе и њеној заштити, што је посебно било истакнуто у Блицу и Куриру. Овакво тематско окретање подразумева и преусмеравање пажње јавности са питања хуманости и колективне одговорности у односу са избеглицама и мигрантима ка императиву заштите државних граница и домаће популације. То је значило поруку јавности да је ова велика група људи потенцијално опасна и да се од ње треба заштитити. Појму границе припало је средишње место у медијском дискурсу већине европских земаља, а свако исцртавање нових граница значило је и појаву нових странаца, неприпадајућих, неприлагођених и непријатељских. Дехуманизацији миграната и избеглица допринела је употреба одабраних метафора, метонимија и синегдоха, које су имале различите функције посебно објашњене у раду. Позивање на заједничку одговорност је било саставни део наратива у јавном дискурсу, али је његово пренаглашавање без прагматичних планова клизило у клише и водило удаљавању од решења проблема са којима се суочавају мигранти и избеглице. Постојање миграната у медијима има неколико етапа и креће се од невидљивости, њиховог стереотипног приказивања до признавања њиховог положаја у друштву и приказивања на начин на који се приказују сви чланови друштва. У политици представљања миграната у Србији најзаступљенији је модел невидљивости миграната и њихова стереотипизација у медијском дискурсу. Мигранти су првенствено доживљени као група која има своје специфичне карактеристике, уједначене особине, квалитете, жеље, мотиве. Порицање индивидуалности њених чланова и специфичне личне историје и биографије поставља темељ за уједначен однос јавности према свима који долазе.

Резултати истраживања у овој докторској дисертацији показали су да постоји статистички значајна разлика између текстова новинара и коментатора на сајтовима Политике и Курира у односу на номинативну, референтну, предиктивну, аргументативну и агрегативну димензију, док та разлика није утврђена као значајна у односу на употребу колективистичког стила приказивања миграната и избеглица. У дисертацији се под номинативним, референтним и предикативним стратегијама представљања подразумевају обрасци именовања, додавање одређених особина и квалитета појединцима и групама у

медијском дискурсу. Стратегијом топоса или аргумената изражени ставови се потврђују, оправдавају и учвршћују у дискурсу. Агрегативна стратегија заснива се на употреби бројева и статистике у представљању миграната, а колективистичком стратегијом мигранти се сагледавају као група уједначених способности, особина, квалитета, мотива. У раду је, осим тога, указано и на статистички значајну разлику између три сајта у узорку у погледу истих показатеља и добијене су разлике у референтним, предикативним и аргументативним категоријама, док у односу на обрасце именовања, присуство агрегације и колективизације у Блицу, Политици и Куриру није забележена значајнија разлика.

Овим резултатима је почетна хипотеза истраживања барем делимично потврђена, као и две помоћне хипотезе.

4. Кратак опис садржаја дисертације

У Уводу докторске дисертације дата је формулација истраживачког проблема и објашњена оправданост истраживања. Друго поглавље насловљено је Теоријско-методолошки оквир и у њему су објашњени теоријски оквир, истраживачке методе, предмет и циљ истраживања, истраживачка питања и хипотезе, као и узорак истраживања. Треће поглавље – Јавни дискурс и конструкција значења у јавном дискурсу – помаже да се разуме појам дискурса у контексту ове теме. У складу са теоријом социјалног конструкционизма, у раду се указује на улогу медија као важних институција у обликовању погледа на свет, стварању и преношењу значења, идеја, уверења и афеката. У овом одељку је важна и теорија репрезентације Стјуарта Хола. Четврто поглавље – Ново медијско окружење – ближе одређује утицај дигитализације медија на онлајн простор. Овде се наводи концептуализација медија из угла Карла Јакубовича, поставља оквир за разумевање нових својстава медија и објашњавају се језичке промене настале у таквим околностима (тзв. *нет говор*). Пето поглавље је Публика нових медија, где се нијансирају разлике између различитих појмова публике и различитих поимања публике (активна vs. партиципативна публика). Шесто поглавље је насловљено Мигрантска криза и мигранти у медијском огледалу. Ту се даје преглед постојећих истраживања о мигрантској кризи у јавном дискурсу Велике Британије, Аустрије, Немачке, Италије, Шпаније и Србије. У овом поглављу се даје објашњење потенцијалних сличности и разлика у културама,

искуствима и праксама наведених европских држава са Србијом, као и осврт на то чиме се досадашња истраживања у Србији о томе нису бавила. Седмо поглавље (Резултати истраживања и дискусија) приказује резултате истраживања дискурса о мигрантима у различитим штампаним медијима у Србији у кључним тренуцима кретања становништва са Блиског Истока на територији и преко територије Републике Србије. Овај део дисертације заузима 109 страна. Иза овог поглавља следи Закључак о потврђености хипотеза и могућим исходима даљег развоја јавног дискурса о мигрантима. Следе списак литературе, биографија и прилози.

5. Методе примењене у истраживању

Узорак за истраживање у овој докторској дисертацији чинили су садржаји о мигрантима са сајтова три водећа медија дневне штампе: Блиц, Политика и Курир, у чијим су оквирима анализирани текстови новинара и текстови који су остављени у коментарима читалаца (где су били доступни). Истраживањем је обухваћен сваки понедељак током 2015. и 2017, пошто су то кључне године у којима су се дешавале миграције и затим правне и практичне последице поводом њих, првенствено на плану међународне политике. Од метода су коришћене примарно критичка анализа дискурса, квантитативна и квалитативна анализа текстова, анализа садржаја и компаративна анализа садржаја из различитих редакција. Разноврсност примењених метода помогла је да се слика о мигрантима и мигрантској кризи доведе у везу са друштвеним, политичким, економским и културним контекстом Србије.

6. Остварени резултати и научни допринос

Закључак на који наводе резултати истраживања у овом раду односи се на постојање тендеције медија да се привидно различитим конструкцијским моделима оствари хомогенизација мишљења, афеката и понашања публике према мигрантима, избеглицама и кризи која је захватила целу Европу. Изабране језичке стратегије, као механизми акредитације политичких и идеолошких циљева, неповољно и на неодговарајући начин представљају ову осетљиву групу људи, а медијски корисници ретко користе прилику да створе суштински другачија значења, већ се користе негативним

схемама сагледавања других –вођени ирационалним уверењима, страхом и ксенофобијом. У таквом односу фактора и актера у пољу јавног комуницирања намеће се потреба и обавеза да се и медији и њихова публика оспособе да критички и самостално приступају производњи и употреби значења, ослобођени негативних модела из прошлости и идеолошких, политичких и комерцијалних притисака, уз уважавање универзалних људских права и принципа толеранције и сарадње у међукултурном сусрету. Важан резултат истраживања у овој докторској дисертацији на који кандидаткиња указује јесу дубоко укоревана ксенофобична уверења међу грађанима Србије. Кандидаткиња доказује да, иако су у почетној фази медијског интересовања за мигранте и избеглице читаоци у коментаторској заједници показали равнодушност према теми или благо емпатичан став, нетрпељивост према мигрантима и избеглицама расла је у складу са променом наратива, којим се наговестило да они нису путници кроз Србију, већ могу у њој и да остану. Ова промена мишљења и понашања коментатора према мигрантима може да се објасни историјом политичких и друштвених околности током историје народа, поготову деведесетих година XX века – Срби су доживели и избегличко искуство и искуство домаћина који дочекује друге. То им је омогућило да посматрају и тумаче ситуацију кроз коју пролазе мигранти и избеглице са обе перспективе. Али погоршање друштвених, политичких, економских услова живота ствара незадовољство, које може бити усмерено према вулнерабилним, беспомоћним групама, у којима се обично тражи кривац за све што је лоше у друштву. Међутим, порекло нестабилности положаја у друштву, доживљаја неизвесне будућности и крхкости идентитета треба довести у везу са процесима глобализације који су дестабилизовали цео свет. Медијски сигнали да ће мигранти и избеглице постати део друштва и уверење да ће приступати и трошити ресурсе који су ограничени чини их потенцијалним непријатељима или недобродошћима. Из тог разлога, медији као друштвено одговорне институције треба да преиспитају своју политику представљања Другог и утицај на уверења о другима, јер су они кључна средства у обликовању ставова најшире јавности. Стварање и развој колективне одговорности почиње у медијској сфери. Овај рад је отворио сложено питање односа између професионалних новинара и публике у погледу комуникације о мигрантској кризи.

7. Закључак

На основу постављених питања и добијених одговора у овоме раду, уочено је да се нарлативи новинара и публике, као елементи медијске сфере, донекле разликују и да се могу јавити одступања у погледу произведених значења поводом истраживане теме. Осим тога, унутар коментаторске заједнице испољиле су се ксенофобија, нетолеранција, нетрпељивост, расизам, исламофобија и мржња према Другом као саставни чиниоци нашег идентитета. Развијањем свести људи о колективним моралним посрнућима, неодговорности према другима и потреби успостављања критичког отклона према медијским конструкцијама, кандидаткиња закључује своју докторску дисертацију тумачењем да би медији требало да створе услове за развој демократске атмосфере, да се ослободе политичких и комерцијалних утицаја и, најважније, да разбију деценијама неговане неповољне културне обрасце о Другом.

Докторска дисертација Иване С. Стаменковић урађена је у потпуности у складу са одобреном пријавом. Овај рад представља оригинално и самостално научно дело према научним, стручним и методолошким условима постављеним за израду оваквог рада. Закључци до којих је кандидаткиња дошла поткрепљени су релевантном литературом и самосталним истраживањем.

Комисија на основу прегледања докторске дисертације констатује да је кандидаткиња показала способност критичког промишљања нових околности и да је ефикасно користила научне и стручне текстове првенствено страних, али и домаћих аутора. Дисертација испуњава све методолошке, истраживачке и техничке стандарде за израду научног рада, те Комисија закључује да дисертација под насловом „Мигрантска криза у јавном дискурсу Србије: информативни веб сајтови и коментари корисника“ испуњава све формалне услове за јавну одбрану, као и да представља оригинално научно дело које даје значајан допринос разумевању јавног дискурса о мигрантима у медијима у Србији.

На основу свега наведеног, Комисија предлаже Наставно-научном већу Факултета политичких наука Универзитета у Београду да усвоји овај Извештај о прегледу и оцени докторске дисертације МА Иване С. Стаменковић под насловом „Мигрантска криза у јавном дискурсу Србије: информативни веб сајтови и коментари корисника“ и да формира Комисију за јавну одбрану у истом саставу, као и да докторску дисертацију, поднети

извештај и своју одлуку упути надлежном телу Универзитета у Београду на даљу процедуру.

У Београду, 2. јун 2021.

Комисија:

Проф. др Добривоје Станојевић, ментор

Проф. др Зоран Јевтовић

Проф. др Александра Крстић

Доц. др Лидија Мирков
